

“Ολοι ἐλπίζετε ἀπ’ αὐτόν, θὰ φροντίξῃ
Νὰ σὰς κάμῃ εὐτυχεῖς σταθερῶς

.....
Ὁ ἀνχαλῶστος θὰ παρατήρησεν ὅτι ὁ Σπυ-
ρίδων Ζαμπέλιος ἀπὸ μαθητῆς εἶχε τάσιν εἰς
τὴν καθαρῶσαν γλῶσσαν.

Ὁ Ἀρμωστής κατὰ τὴν περιοδείαν του με-
τέβη καὶ εἰς τὴν Λευκάδα. Διὰ τὴν ἐπίσημον
ὑποδοχὴν εἶχον ἀποφασίσῃ τὰ μέλη τῆς Ἀκα-
δημίας τῶν φιλογραμμάτων ἄλλην καλλιτεχνι-
κὴν ἐσπερίδα, ἀλλ’ ὁ Ἀρμωστής ἔμεινεν ἐπὶ
ὀλίγιστον χρόνον καὶ συνεπῶς ἀνεβλήθη καὶ
ἐξετελέσθη τῇ 9 Φεβρουαρίου τοῦ 1833. Κατὰ
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρεστάθη μελοδραματικὴ
σκηνὴ εἰς τὴν νεοελληνικὴν πάντοτε, τιτλοφο-
ρουμένη «ὁ Δαφνοστέφανος» ποιηθεῖσα ὑπὸ Σπυ-
ρίδωνος Ζαμπέλιου καὶ Ἰωάννου Μαρίνου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ μουσουργὸς ἦτο ὁ Πίκολις.

Τὸ μέρος τῶν ποιημένων ὑπεδύθησαν λαμ-
πρὰ αἱ δεσποινίδες Ἀκριβοῦλα τοῦ δρ. Νικο-
λάου Σπυρίδου καὶ Αἰκατερίνη Κυμπατσίνη.

Ἐν τῷ Ἀρ. 112 τῆς ἐπισήμου Ἐφημερίδος
τοῦ Ἑνωμένου Κράτους τῶν Ἰονικῶν Νήσων
περὶ τῶν δύο τούτων δεσποινίδων ἔρχομεν·
«... ἡμεῖς εὐχόμεθα ὅπου τὸ παράδειγμα τους
»νὰ συνεργήσῃ ν’ ἀφαιρέσῃ, καὶ εἶναι πλέον
»κακίρος, ἀπὸ ταῖς οἰκογένειαις ἐκεῖναις ταῖς
»πρόκληψαις, ὅπου ὡς τώρα ἐπικρατοῦσαν ὡς
»πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τῶν κορασίων...» Ὁ ἄρ-

θογράφος ἐννοεῖ τὴν κακὴν ἰδέαν, τὴν ἐπικρα-
τοῦσαν διὰ τὴν σκηνὴν, προκατειμένου περὶ γυναι-
κῶν. Εἰς τὰς παραστάσεις τῶν ἐρασιτεχνῶν,
συνήθως νέοι ἐνεδύνοντο γυναικεῖα φορέματα διὰ
τὰ γυναικεῖα μέρη. Νεῦνις καλῆς ἰδίως κοινω-
νικῆς τάξεως δὲν ἦτο ἀξιοπρεπὲς νὰ πατήσῃ
σκηνὴν ἢ νὰ παραστήσῃ. Διὸ δικαίως ὁ ἀρθο-
γράφος ἐπλεκεν ἐγκώμια εἰς τὰς δύο δεσποινί-
δας. Ἡ Ἀκριβοῦλα Σταύρου ἰδίᾳ ἦτο ἀπὸ τῆς
καλλιτέρας οἰκογενείας τῆς νήσου.

Ἐν Λευκάδι ἐλειτουργεῖ τότε λαμπρὸν παρ-
θενκαγωγεῖον, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἀγγλοῦ τοποτη-
ρητοῦ Ἰωάννου Macpheil, τοῦ ὁποίου ἦσαν μα-
θητρικαὶ καὶ αἱ ρηθεῖσαι δεσποινίδες. Ὁ ἀγγλος
οὗτος καὶ ἡ κυρία του πολὺ εἰργάζοντο περὶ
τῆς ἐπιτυχίας τοῦ παρθενκαγωγείου, τὸ ὁποῖον
ἐξεπλήρωσε τὸν σκοπὸν του.

Κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐξετάσεις τοῦ 1832
λ. χ. ἦσαν ἐξήκοντα αἱ μαθητρικαὶ, αἵτινες
διεκριθῆσαν ὅχι μόνον εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ
—κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα— «προσέτι εἰς
»τὸ ῥαψίμον, κάμνουσαι κάθε πρᾶγμα μὲ τοι-
»κῦτην γρηγοράδα καὶ ἐπιδεδιότῃτα, ὥστε
»ἡξιώθησαν τὰ ἀνέκοντα βραβεῖα. Αὐτὰ ἦσαν
»δαφνοτέφανοι πλεγμαῖοι μὲ πολλὴν χάριν κατὰ
»τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ ἀρ-
»χόντισσα κυρία Μεκφίελ ἐστεφάνωσεν τὰ δια-
»πρίψαντα κοράσια...»

ΣΠ ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

✦ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ✦

Ἡ φιλοδοξία εἶνε μαγικὴ ῥάβδος, ἡ ὁποία τὸν κλει-
νὸν φέρει εἰς τὰ φωτεινὰ ὕψη τῆς δόξης, τὸν μὴ κλει-
νὸν εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς αἰμιίας.

★

“Ὅχι οἱ χωρὶς φροντίδας, ἀλλ’ οἱ ἀμέριμοι εἶνε
πράγματι οἱ εὐτυχεῖς.

★

Ἡ μαγία τῆς διασκεδάσεως εἶνε ἡ μήτηρ τῆς ἀνίας.

★

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνέφελη εὐτυχία, διότι ἡ εὐτυχία
πάντα προκαλεῖ φθόνον.

★

Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἰσχυροῦ ἐγκνεται συχνὰ εἰς τὸ ὅτι ξεύρει
νὰ ἐκμεταλλεύηται ἐπιτηδείως τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων.

★

Ἡ προσοχὴ μᾶς προφυλάσσει συχνὰ ἀπὸ τὴν αἰτησίαν
ἐπιεικείας.

★

Ἐν γνώρισμα τοῦ ἐγωιστοῦ· δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐνθου-
σιασθῇ μὲ τίποτε, ποῦ δὲν θὰ συνέβαλεν εἰς τὴν ἰδίαν
του εὐτυχίαν.

★

Μιὰ ἀνοικτὴ καρδιὰ εἶνε σὰν ἀνοικτὴ κάσσα· ὅλος ὁ
κόσμος λεηλατεῖ ἐκεῖ μέσα.

Μερικοὶ ἀγαθοεργοὶ μοιάζουν μὲ τὴν χωρικὴν, ἡ
ὁποία μὲ τὸ ἓνα χεῖρ δίνει τροφὴν εἰς τὴν ἀγέλαδα καὶ
μὲ τὸ ἄλλο τὴν ἀλμέγει.

★

Ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσός. Ἀλλὰ πρέπει, ἐπειδὴ ὅλα δὲν
εἶνε χρυσάφι, δὲν λάμπουν, νὰ μὴ ἐκλαμβάνωμεν κάθε
σιωπὴν ὡς χρυσόν.

Ἀλ. Μάλδεν

Ἐχθροὶ μᾶς διαφεύδουν τὰς ἐλπίδας σπανιώτερα ἀπὸ
φίλους.

★

Πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῶν ἀντιφάσκων μόνον οἱ μικροὶ
καὶ οἱ... μεγάλοι.

★

Σὲ κάθε ὄψιμον ἀγάπην ὑποτρέμει ἡ ἀπήχησις τῆς
πρώτης.

★

Ἡ ἀνατροφή μᾶς διδάσκει πολὺ συχνότερα νὰ κρύβω-
μεν τὰ σφάλματά μας, παρὰ νὰ τὰ ἀποβάλλωμεν.

★

Τὰ φωτεινότερα πράγματα δὲν εἶνε ἐκεῖνα ποῦ κατα-
φαίνονται ταχύτερα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

★

Πάσαι, ποῦ ριζώνουν ὅτῃν ἀλήθεια, δασώνουν εὐ-
κόλως

Η. Σίλβους